

ต้องขอ
แต่งงาน
กับผู้ชาย
เจ็ดคน
เนี่ยนะ!

1

必须向七个男人求婚怎么破!

龙柒

ทลงซี

เขียน

More Chinese

แปล

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ฉู่มู่อวีนเป็นนักเขียนนิยายผู้โด่งดังอยู่ดี ๆ แต่เกิดอุบัติเหตุเพียงครั้งเดียว กลับมาโผล่ในนิยายที่ตัวเองเป็นคนแต่ง แล้วดันมีระบบมาบอกให้ทำภารกิจที่ยากเย็นแสนเข็ญอีกด้วย ถึงแม้คนเขียนอย่างเขาจะเปรียบเสมือนพระเจ้าใน ‘แดนมาร’ แห่งนี้ แต่ภารกิจให้จอมมารทั้งเจ็ดมาหลงรักตัวเองนี่ มันจะโหดร้ายเกินไปหรือเปล่า แถมจอมมารแต่ละคนก็แสนจะวิปริตผิดมนุษย์ แต่ฉู่มู่อวีนเพิ่งเข้ามาในโลกนี้ ก็เจอมารทรงงที่ฆ่าล้างตระกูลตัวเองมาเสนอตัวเป็นพ่อแล้ว

ถึงแม้ฉู่มู่อวีนที่เป็น ‘บิดาผู้ให้กำเนิด’ ตัวจริงของเหล่าจอมมารจะแสนภาคภูมิใจที่ลูก ๆ ของตัวเองต่างก็เจ้าเล่ห์ มีไหวพริบ และมีความซื่อร้ายอัดแน่นอยู่เต็มห้อง แต่พอต้องมาเจอกับกลเม็ดเหล่านี้กับตัวเองก็อดรู้สึกสงสารตัวเองไม่ได้ แล้วแบบนี้ฉู่มู่อวีนจะทำการกิจสำเร็จหรือไม่ เขาจะต้องวัดความสามารถใดมาใช้เพื่อต่อกรกับเหล่าจอมมาร เรามาเอาใจช่วยเขากันค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

บทที่

1

แสงแดดยามบ่ายส่องผ่านบานหน้าต่าง เข้ามาในคอนโดที่ตกแต่งด้วยโทนสีชาวดำ แสงอ่อนๆ ช่วยเพิ่มความอบอุ่นให้ห้องที่ดูเรียบง่ายและว่างเปล่า ดูนุ่มนวลขึ้น

มีนิตยสารด้านการเงินหลายฉบับวางอยู่บนโต๊ะกาแฟในห้องนั่งเล่น บนโซฟาหนังแท้สีเทา มีเสื้อยืดผู้ชายวางกระจัดกระจายอยู่สองสามตัว ป้ายแบรנדที่ห้อยออกจากเสื้อผ้าพวกนั้นเผยให้เห็นว่ามันมีราคาไม่เบา

กระถางต้นไม้หายากราคาแพงตั้งอยู่ทางฝั่งซ้ายของโซฟา เป็นต้นไม้ที่ล้ำค่าและสวยงาม แต่น่าเสียดายที่เจ้าของไม่ค่อยใส่ใจเท่าไร ลำต้นของมันจึงเอนลงดูเหี่ยวเฉา

ถัดจากกระถางต้นไม้เป็นห้องฟิตเนสที่มีเครื่องออกกำลังกายและอุปกรณ์อย่างครบครัน เมื่อเทียบกับห้องนั่งเล่นที่รกร้าง สิ่งของในห้องนี้กลับได้รับความโปรดปรานจากเจ้าของมันมากกว่า โดยเฉพาะลู่วิ่งที่ยังมีคราบเหงื่อเปื้อนอยู่ แสดงให้เห็นว่ามันเพิ่งถูกใช้งาน

ด้านข้างของห้องฟิตเนสคือห้องน้ำ เสียงน้ำไหลกระทบพื้นราวกับเสียงฝนตกที่ดังมาจากด้านในพลันหยุดลง ประตูกระจกเปิดออก คนที่เดินผ่านไอน้ำออกมาเป็นชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลา

ผมสั้นของเขาเปียกโชก ได้เห็นหน้าผากเรียบเนียนมีหยันตาที่ตั้งตามจุดตาหงส์สั้นจมูกโด่ง ริมฝีปากบาง คอระหง ไล่มายังไหปลาร้า ถัดลงมาเป็นหน้าอกแน่น

ซึ่งขาวดุจข้าวสาลี ขาที่เรียวยาวทั้งสองข้างมีกล้ามเนื้ออย่างเห็นได้ชัด หยดน้ำบนตัวที่ยังไม่ถูกเช็ดออกทำให้เรือนร่างของชายหนุ่มดูเชือกซึ่งเฝ้าเย็บจนอย่างถึงที่สุด เขาสะบัดผมแล้วหยิบผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่พันที่เอว นิ้วเรียวยาวหยิบบุหรีขึ้นมาจูดด้วยความเคยชิน แล้วใช้ปากคาบไว้ ก่อนรับโทรศัพท์มือถือที่กำลังสั่นไม่หยุด

“ฮัลโลล” น้ำเสียงแหบแห้งยั่วชวนดูเอาแต่ใจและคาดเดาไม่ได้

เมื่อคนปลายสายได้ยินเสียงของเขา ก็แหบจะร้องให้ออกมา “พีฉู! กว่าที่จะรับสาย! ในที่สุดพีก็โผล่หัวออกมาสักที! ผมจะบ้าตายอยู่แล้ว!”

ฉูมู่อวินยกมือขึ้นเล็กน้อยเพื่อให้โทรศัพท์ที่ออกห่างจากหู รอคจนปลายสายโวยวายเสร็จแล้วค่อยเอ่ยว่า “สองวันก่อนฉันอยู่ที่ประเทศเซเนกัล ที่นั่นสัญญาณไม่ค่อยดีนะ”

เมื่อเสี่ยวจางได้ยินสิ่งที่เขาพูดก็ตกใจทันที “ประเทศเซเนกัล? พีฉู พีไปแข่งแรลลี่หรือไปท่องเที่ยวเลทรายสะฮารากันแน่เนี่ย”

ฉูมู่อวินตอบอย่างเฉยชา “ก็ทั้งคู่แหละ”

เสี่ยวจางที่อยู่ปลายสายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพูดขึ้นว่า “ยอม ยอมพีแล้วจริงๆ!”

ฉูมู่อวินเคาะบุหรีกับที่เขี่ยบุหรี แล้วถามต่อ “มีอะไร”

ตอนนี้เสี่ยวจางเพิ่งจำฐานะของตัวเองได้ จึงโวยวายขึ้นทันที

“พีฉู! ค่ายหนึ่งหวาถึงเสนอราคาตั้งแปดหลักแล้ว คนของพวกเขาไปที่ฝ่ายลิขสิทธิ์ของสำนักพิมพ์จีนเจียงบ่อยจนกรณีประตุแหบพัง! เพราะอยากซื้อลิขสิทธ์เรื่อง *แดนมาร* จริงๆ นะพี! ทำไมพีถึงไม่ขายให้พวกเขาสักที! มีคนเยอะแยะอยากเห็นเรื่องนี้ถูกสร้างเป็นหนัง! แคพียินยอมก็คงได้ถ่ายหนังไปเกือบจบแล้ว แบบนี้ถึงจะเป็นตำนานโด่งดังไปตลอดกาล!”

เมื่อเทียบกับความตื่นเต็นของอีกฝ่าย ฉูมู่อวินที่เป็นเจ้าของเรื่องกลับไม่มีความตื่นเต็นในน้ำเสียงเลยแม้แต่น้อย “ไม่ขาย ฉันไม่ยอมให้เอาไปสร้างหนัง”

เสี่ยวจางแทบคุกเข่าขอร้องฉูมู่อวินอยู่แล้ว “ทำไมล่ะ! พวกเขาหาผู้กำกับมือหนึ่งและนักแสดงชั้นนำมาเลยนะ กองทัพนักแสดงก็พร้อมมาก แล้วก็...”

เขายังพูดไม่ทันจบ ฉูมู่อวี่นก็ตอบกลับ “มันไม่มีข้อคิดสอนใจ ถ่ายทำออกมาก็มีแต่จะทำร้ายคนดู”

เสี่ยวจางถูกปฏิเสธแบบนี้ก็ถึงกับล้าลัก อดพูดขึ้นมาไม่ได้ “ทำไม่จะไม่มียข้อคิดสอนใจ ตัวเอกของเราทั้งเราร้อน! ทั้งคิดบวก! ทั้งกระตือรือร้น!”

ฉูมู่อวี่นยิ้ม “นายแน่ใจใช่ไหมว่าคุณดูอยากดูตัวเอกไม่ใช่ตัวร้าย”

เสี่ยวจางถูกตอกหน้าหงายจนพูดอะไรไม่ออก

ฉูมู่อวี่นดูเวลา เขาไม่อยากจะรู้เรื่องนี้แล้ว “พอได้แล้ว ถ้าจะพูดเรื่องนี้ก็ไม่ต้องมาคุยกันอีก ฉันไม่สนใจ”

เสี่ยวจางเห็นว่าอีกฝ่ายกำลังจะตัดสาย ก็รีบพูดขึ้นมาว่า “พี่ฉู! พี่ไม่ชายก็ไม่ใช่ชาย! พวกเรามาคุยเรื่องนิยายเรื่องใหม่กันดีกว่า! *แดนมาร* จบไปตั้งสามเดือนแล้ว พี่วางแผนจะเขียนเรื่องใหม่เมื่อไหร่ คนอ่านรอพี่อยู่ล่ะ!”

ฉูมู่อวี่นตอบกลับอย่างไม่คิด “ตอนนี้ยังไม่คิดจะเขียน”

ถ้าหากเสี่ยวจางอยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ คงคุกเข่าออดขำอ้อนนอนนานแล้ว “พี่ฉู พี่ช่วยเขียนหน่อยเถอะ เขียนอะไรก็ได้! เงินทั้งนั้นเลยนะพี่ เงิน เงินเงิน!”

ฉูมู่อวี่นจับหูหรือลงบนที่เขียนหรือสีด่าเงา แล้วตอบเสี่ยวจางว่า “ฉันไม่ใช่ร้อนเงิน”

เสี่ยวจางจะร้องให้อยู่แล้ว “มีใครบ้างไม่ยอมได้เงินเยอะๆ...”

ฉูมู่อวี่นก้าวขาเรียวยาวไปหาเสื้อผ้าใส่พลงพูดไปด้วย “ถ้าฉันต้องการเงินจะมาเขียนนิยายทำไม กลับไปทำงานที่บริษัทเฮอริแมนไม่ดีกว่าหรือ”

คำพูดนี้ทำให้เสี่ยวจางรู้สึกท้อแท้หมดกำลังใจ

เขาพูดอะไรไม่ออกจริงๆ ตั้งแต่สำนักพิมพ์จินเจียงเริ่มทำนิยายสำหรับผู้ชาย เขาก็ยื่นใบสมัครงาน หลังจากนั้นก็เป็นบรรณาธิการมาตลอดสี่ปีเต็ม เขาดูแลนักเขียนนามมากมาย แต่ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะได้ดูแลนักเขียนฝีมือระดับเทพคนนี้

นิยายเรื่องแรกที่ฉูมู่อวี่นเขียนคือเรื่อง *แดนมาร* และส่งไปให้สำนักพิมพ์จินเจียงตีพิมพ์เฉียบๆ ใครจะคิดว่าเขาเขียนเรื่องแรกก็ดังแล้ว แค่หนึ่งปีนิยายของเขาก็กลายเป็นนิยายผู้ชายยอดนิยมของสำนักพิมพ์จินเจียงอย่างไม่น่าเชื่อ

หลังจากได้รู้จักเขามากขึ้น จางเหรินก็รู้สึกนับถือฉู่มู่วินมาก
ผู้ชายคนนี้คือยอดมนุษย์!

เขามีส่วนสูงหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร มีศีรษะยาววนราวกับนายแบบ
หน้าตาหล่อเหลา แค่ยกคิ้วก็ไม่ว่าขโมยหัวใจของคนมาตั้งเท่าไร

รูปร่างหน้าตาก็ดี ทั้งยังมีความสามารถ

ก่อนฉู่มู่วินจะเขียนนิยาย เขาเคยเป็นผู้บริหารระดับสูงของเฮอ์แมน
กรุ๊ป ซึ่งเป็นบริษัทชั้นนำร้อยอันดับแรกของโลก มีอนาคตไกล เงินเดือนก็เยอะ
จนแค่หยิบมาคงหนักจนมือหัก หากทำงานที่นั่นต่อ ไม่นานก็คงติดอันดับรายชื่อ
คนดังของนิตยสารฟอร์บส์

ทว่า...เขากลับลาออก เพียงเพราะอยากมีเวลาเขียนนิยาย

ให้ตายเถอะ! เอาแต่ใจจนไม่มีเพื่อนคบ!

เสียจางมองโทรศัพท์ที่ถูกตัดสายไปด้วยสีหน้าสับสน หากเทียบกับตัวเอง
แล้ว เขาคงใช้ชีวิตอยู่ไม่ได้!

ฉู่มู่วินไม่ได้วางโทรศัพท์มือถือลง เขาเลื่อนดูรายชื่อผู้ติดต่อในมือถือ
สุดท้ายก็หยุดที่ชื่อ '7.31'

เสียวซง? ฉู่มู่วินนึกอยู่ครู่หนึ่ง เขาจำได้ร่างๆ ว่าเป็นเด็กผู้ชายที่เจอ
ที่บาร์ก่อนไปประเทศเซเนกัล เด็กคนนี้น้ำตาดี ผิวขาว เอวคอด และที่สำคัญ
คือเก่งเรื่องบนเตียงมาก

อัดอั้นอยู่ในทะเลทรายมากกว่าครึ่งเดือน ฉู่มู่วินก็อยากผ่อนคลายสักหน่อย
เขาคดที่ชื่อนั้นแล้วโทรออก โทรศัพท์ดังประมานสองครั้ง คนที่อยู่
ปลายสายก็รับด้วยน้ำเสียงดีใจ “พี่จู่? ผมคิดว่าพี่จะไม่ติดต่อมาแล้วเสียอีก!”

เสียงทุ้มของฉู่มู่วินมีเสน่ห์น่าดึงดูดมาก “คืนนี้ว่างไหม”

เด็กผู้ชายวัยรุ่นที่ปลายสายสุดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วกล่าวอย่างตื่นเต้น
ดีใจว่า “ว่างๆๆ!” ต่อให้ยุ่งอยู่ก็ต้องไปให้ได้! ผู้ชายเลิศเลอขนาดนี้เชื่อว่า
หาเจอได้ง่ายๆ!

หน้าหล่อ สายเปย์ อบอุ่น แต่ที่สุดยอดคือไอ้หนุ่มใหญ่ แถมลึกลับดีด...
แค่นี้ถึงคืนนั้นเมื่อครึ่งเดือนก่อน ยังทำให้เสียวซงหน้าแดงและหัวใจเต้นรัว
อยู่เลย! นึกว่าเขาจะไม่ติดต่อมาเสียแล้ว ไม่คิดว่าจะมีโอกาสอีกครั้ง แล้วทำไม

จะไม่ไปละ

ฉู่มู่อวินยิ้ม “คืนนี้พี่จองโต๊ะร้านยาร์ดไว้ ไปกินข้าวด้วยกันนะ”

เสี่ยวซงได้ยินก็ยิ่งตื่นเต้นเข้าไปใหญ่ ร้านอาหารมิชลินระดับสามดาว
ใจกว้างจริง ๆ!

ฉู่มู่อวินใส่เสื้อผ้าเสร็จ ก็หยิบกุญแจรถแล้วเดินออกจากห้อง
เพียงแต่ในตอนนั้น ฉู่มู่อวินไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่า การออกไปข้างนอก
ครั้งนี้ เขาจะไม่ได้กลับมายังห้องที่อาศัยอยู่ตามลำพังนานหกปีนี้อีก
ช่วงเวลาที่เกิดอุบัติเหตุทางรถยนต์ ฉู่มู่อวินคิดว่าตัวเองต้องตายแน่ ๆ
ทว่าท่ามกลางความมืดมิด เขายังคงมีสติ หลังจากล่องลอยอยู่นาน ก็ลืมตา
ขึ้นทันที

เขามองเห็นภาพตรงหน้าได้ไม่ชัด จู่ ๆ เรื่องราวมากมายก็หลั่งไหลเข้ามา
ในหัวจนเขาตั้งตัวแทบไม่ทัน

เขายังไม่ตาย...

แต่ก็ได้ลาจากโลกมาแล้วจริง ๆ

ที่นี่คือ ‘แดนมาร’ แต่ทำไมเขาถึงได้เข้ามาอยู่ในนิยายที่ตัวเองเขียนล่ะ

ฉากตรงหน้านั้นน่ากลัวมาก บ้านเรือนที่ตั้งดงามถูกเปลวไฟเผาเผาจน
กลายเป็นซากปรักหักพัง มีกลิ่นคาวเลือดและกลิ่นไหม้โชยเข้าจมูก ตามด้วย
เปลวเพลิงที่กำลังลุกไหม้ ภาพน่ากลัวและบิดเบี้ยวตรงหน้าราวกับเป็นวันสิ้นโลก
แม้ฉู่มู่อวินจะเคยพบเจอกับเรื่องเลวร้ายมาก่อน แต่พอมองก็อดทึ่งไม่ได้
เพราะนรกแห่งนี้ทำให้เขารู้สึกหวาดหวั่น และเรื่องราวที่เกิดขึ้นอย่าง
กะทันหันนี้ทำให้เขาประหลาดใจ

ขณะที่กำลังงงงัน สายตาของเขาก็เห็นคนผู้หนึ่งเดินมาจากที่ไกล ๆ และ
กำลังใกล้เข้ามา

คนผู้นั้นสวมชุดสีฟ้าอ่อนที่ประณีตงดงาม ผมดำยาว แขนเสื้อปลิวไสว
เขาค่อย ๆ เดินเข้ามาอย่างสง่างามราวกับเทพเซียนใต้แสงจันทร์ ช่างขัดกับฉากนรก
เบื้องหน้าเป็นอย่างมาก

เขาหยุดตรงหน้าฉู่มู่อวินแล้วโน้มกายลงมา ใบหน้าสง่างามไม่มีใครเทียบ
ดวงตาสีเทาอ่อนอบอุ่นดึงดูดสายตา เขาเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงน่าฟัง “กลับไป

กับข้าเถิด ข้าจะเป็นครอบครัวและบิดาให้เจ้าเอง”

ท่ามกลางนรกดุจตั้งทะเลเลือด ชายหนุ่มรูปงามที่แสนอ่อนโยนราวกับแสงจันทร์และยังพูดจาน่าฟังขนาดนี้ ใครจะปฏิเสธได้ลง

แต่ว่า...

ใบหน้าของฉู่มู่่อวันกลับซีดเขียว

ทันใดนั้นในหัวของเขาก็มีคำพูดผุดขึ้นมาสองประโยค

มั่วจิวเสา

ตอนที่ฉันสร้างนายให้มีสเนียมที่ชั่วช้าแบบนั้น ไม่คิดเลยว่าจะต้องมาเจอ มันกับตัวเอง

ทดลองอ่าน

บทที่

2

มั่วจิวเสา 'บารทรบง' คือหนึ่งในเจ็ดจอมมารแห่งแดนมาร เขามีรูปโฉมสง่างาม ทำทางบริสุทธ์ดุจสายน้ำไหล แต่ความจริงกลับเป็นคนเสแสร้งและร้ายลึก มั่วจิวเสาเจ้าแผนการและเฉลียวฉลาดอย่างไม่น่าเชื่อ ขณะเดียวกันเขาก็รังเกียจสันดานของมนุษย์เป็นอย่างยิ่ง จึงมักใช้วิธีการที่อ่อนโยนที่สุดเวลาผลักคนผู้หนึ่งลงไปในหุบเหวลึก แล้วตีมด่ากับความสิ้นหวังจากการถูกหักหลังของคนผู้นั้นก่อนตาย

ฉู่มู่อ้วนมีความจำดีเลิศ พูดยุติว่าเขาไม่เคยลืมเลือนสิ่งที่ตัวเองเขียนเลย แม้แต่น้อย

ดังนั้นเขาถึงรู้จักความชั่วช้าของชายรูปงามตรงหน้าเป็นอย่างดี

มั่วจิวเสาโน้มตัวลง ผมสีดำยาวของเขาตกลงมาพร้อมกับส่งกลิ่นหอมก่อนกล่าวด้วยแวตาสเน่ห์อ่อนโยน “ไม่ต้องกลัว ข้ากับบิดาของเจ้าสนิทสนมกัน เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ข้ารู้สึกเสียใจมาก น่าเสียดายที่ข้ามาช้าไป จึงมีอาจช่วยชีวิตพวกเขา แต่ยั้งดีที่พวกเขายอมตายเพื่อปกป้องเจ้า...”

ฉู่มู่อ้วนตั้งใจฟังเรื่องที่คนตรงหน้าแต่งขึ้น

นิ้วมือเรียวยาวขาวสะอาดของมั่วจิวเสา เมื่ออยู่กับชุดสีฟ้าอ่อนที่สวมแล้วยังขับให้เขาดูโดดเด่นราวกับไข่มุกล้ำค่ากลางมหาสมุทร เขาอุปนิสัยระชะของเด็กหนุ่มที่กำลังลำบากอย่างเบามือ ก่อนพูดต่อ “กลับไปกับข้า ข้าจะช่วยเจ้าตามหาฆาตกรดีหรือไม่”

จุ่มู่อวีนมองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ ผ่านไปครู่หนึ่งเขาจึงกล่าวอย่างอ่อนแรงแรงว่า “...ขอรับ”

เขารู้จักตัวละครที่ตนเขียนดีที่สุด ถ้าไม่ตอบตกลงตอนนี้ เดี่ยวคงได้กลายเป็นศพไร้ญาติที่นี่ ให้ไปก็ตองไป ยิ่งกว่านั้นจะทำให้ตัวเองลำบากทำไม มั่วจิวเสาก็ถือว่าไม่เลว ถึงอย่างไรก่อนคนผู้นี้จะผลกไครตคนรก ก็ยังส่งคนคนนั้นขึ้นสวรรค์อย่างอ่อนโยนก่อน

แม้การเลือกหนทางนี้ สุดท้ายก็ต้องตายอย่างน่าอนาถ แต่มันเกี่ยวข้องอันใดกับตนเล่า ในเมื่อจุ่มู่อวีนจะไปจากที่นี่อยู่แล้ว เขาต้องหนีไปให้ไกลจากไอ้โรคจิตคนนี้ ไม่ต้องข้องเกี่ยวกับจะดีกว่า ดังนั้นจึงไม่มีสิ่งใดต้องพูดจาให้มากความอีก

ถึงจุ่มู่อวีนจะแปลกใจมากกว่าทำไมตัวเองถึงหลุดเข้ามาอยู่ในโลกนี้ แต่เมื่อมาถึงแล้ว ก็ต้องสงบจิตสงบใจและอยู่ต่อไปให้ดี ถึงอย่างไรเขาก็ตัวคนเดียว ไม่มีอะไรให้ต้องห่วง จะอยู่ที่ไหนก็ไม่สำคัญ

เมื่อได้ยินเขาตอบตกลง มั่วจิวเสาก็ยิ้มเล็กน้อย มือที่ขาวสะอาดยื่นมาตรงหน้าเพื่อดึงเขาขึ้น

ตอนที่จุ่มู่อวีนยื่นมือไปจับถึงได้รู้ว่ามือของตัวเองเล็กมาก ทั้งดำปืตี่และยังมีคราบ เปรียบเทียบกับมือของมั่วจิวเสแล้ว เหมือนพระจันทร์ที่สุกสกาวกับก้อนดิน ต่างกันราวฟ้ากับเหว ดูน่าขยะแขยงเกินกว่าจะกล้าสัมผัสมือของอีกฝ่าย

จุ่มู่อวีนชะงัก

แต่มั่วจิวเสากลับ...ยื่นมือมากุมมือของจุ่มู่อวีนไว้

สัมผัสที่ร่อนเล็กน้อยราวกับหยกอุ่น ทั้งนุ่มนวลและอ่อนโยน ทำให้ทุกคนที่ได้สัมผัสล้วนต้องหลงใหล

มั่วจิวเสาออกแรงอุ้มเขาเอาไว้ในอ้อมแขน กลิ่นหอมโชยเข้าจมูก กลิ่นที่สดชื่นกลบกลิ่นคาวเลือดและกลิ่นไหม้โชยมาจากรอบๆ บริเวณ ราวกับโลกนี้มีเพียงสองเรา ทำให้ร่างกายที่สิ้นเกร็งของจุ่มู่อวีนผ่อนคลาย

มั่วจิวเสาพูดข้างหูเขาด้วยน้ำเสียงอบอุ่น “ขาของเจ้าได้รับบาดเจ็บ เดี่ยวข้าอุ้มเจ้าเอง กลับไปค่อยรักษา”

แหวดตาของฉู่มู่วีนเลื่อนลอย เขาตอบรับอย่างเกร็งๆ “ขอรับ”

ท่าทางขลาดกลัวของคนในอ้อมแขนทำให้มั่วจิวเสาสบายะยิ้มกว้างกว่าเดิม เขาหลับหลังบอบบางของฉู่มู่วีนก่อนกล่าวด้วยน้ำเสียงอบอุ่นว่า “หลับตาพักผ่อนเถิด ไม่ต้องกลัว ตั้งแต่นี้ไปยังมีข้า ผู้ใดก็รังแกเจ้าไม่ได้”

ฉู่มู่วีนซบไหล่เขาอย่างเชื่อฟัง หลังจากมั่วจิวเสาละสายตา แหวดตาที่ตึงเครียดและงงนั้นก็จางหาย เหลือเพียงความเฉยชาเท่านั้น

ครั้งแรกที่ฉู่มู่วีนได้เจอมั่วจิวเสา ในหัวของเขาก็มีเสียง ‘ติ๊ด’ ดังขึ้น และตามมาด้วยเสียงอิเล็กทรอนิกส์ราบเรียบ [ล็อกเป้าหมาย โปรดเก็บข้อมูลโดยด่วน และทำภารกิจให้สำเร็จ]

ถ้าคนธรรมดาทั่วไปได้ยินเสียงนี้คงตกใจกลัวมาก แต่ฉู่มู่วีนกลับมีสติส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะเขาเองก็เป็นคนแปลกๆ อีกส่วนคงเป็นเพราะเขารู้จักมั่วจิวเสาดี แม่ชายผู้นี้ดูเหมือนอบอุ่นอ่อนโยน แต่แท้จริงแล้วเป็นคนลวงโลก หากสติหลุดต่อหน้าคนผู้นี้สักนิด ก็กลัวว่าผลที่ตามมาคงเลวร้ายกว่าที่คิด

ฉู่มู่วีนมีคำถามมากมายในใจ แต่กลับบอดทันทวนไม่ถามออกมา เขาทำตัวเป็นเด็กดีซบอยู่ตอกมั่วจิวเสาอย่างว่าง่าย พลังครุ่นคิดเรื่องราวทั้งหมด

ที่นี้คือ ‘แดนमार’ ผู้ชายที่อุ้มตนอยู่คือมั่วจิวเสา แต่ฉู่มู่วีนมั่นใจว่าตัวเองไม่ได้เขียนฉากนี้ แสดงว่านี่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนเค้าโครงเรื่องในนิยายจะเริ่มต้น จากที่เขารู้เกี่ยวกับนิสัยของมั่วจิวเสา ไม่แปลกใจเลยหากคนผู้นี้จะฆ่าล้างตระกูลตน การสังหารคนนับร้อยแล้วรับเด็กกำพร้ามาเลี้ยงด้วยความหวังดีก็เป็นหนึ่งในการกระทำเพื่อสนองรสนิยมอันชั่วช้าของเขา

เดิมที่ฉู่มู่วีนวางแผนไว้ว่า ถ้าออกจากที่นี่ได้เมื่อไหร่ค่อยหาทางหนีไปจากมั่วจิวเสา แต่หลังจากได้ยินเสียงในหัว ก็เดาได้ว่ามันคงไม่ตายขนาดนั้น

มั่วจิวเสาเป็นหนึ่งในจอมมารทั้งเจ็ด มีพลังขั้นสูง เพียงแค่พริบตาเดียวก็สามารถกลับไปยังวังจอมมารบนยอดเขาเซียนหลวนได้แล้ว

พระราชวังนั้นงดงามเหมือนตัวเขา วังแห่งนี้ตั้งอยู่บนทะเลเมฆะ บันไดสร้างขึ้นจากหยกขาว คานสร้างขึ้นจากหยกเขียว ดูคล้ายแดนสวรรค์ ไม่เหมือนแดนमारเลยสักนิด

เขาอุ้มฉู่มู่วีนเดินเข้าไป หัวหน้าองค์กรฯโค้งคำนับ “คารวะฝ่าบาท”

มั่วจิวเสาทอบกลับอย่างเฉยชา

ฉู่มู่อวินครุ่นคิดครู่หนึ่ง แล้วรู้สึกที่ตัวเองต้องทำเป็นตกใจเล็กน้อย
ดังนั้นเขาจึงเงยหน้าแล้วถามอย่างกระวนกระวายใจว่า “ฝ่าบาท?”

มั่วจิวเสามองเขาอย่างอ่อนโยน “เจ้าเรียกข้าว่าท่านพ่อได้หรือไม่?”

ฉู่มู่อวินหนึ่งไปครู่หนึ่ง ที่เขาลังเลก็เพราะการเรียกอีกฝ่ายแบบนั้นมันดูแปลกๆ
ตามหลักแล้ว ฉันท่างหากที่เป็นพ่อนาย

เห็นได้ชัดว่ามั่วจิวเสาไม่ได้คิดเช่นนี้ เขาอุบหลังฉู่มู่อวินอย่างใจเย็น แล้ว
กล่าวอย่างอ่อนโยนว่า “ไม่ต้องรีบร้อน เจ้าเพิ่งเสียบิดาไป ข้าพูดถึงเรื่องนี้
ขึ้นมาคงทำให้เจ้าเสียใจสินะ”

ถ้าไม่อยากทำให้เสียใจ ก็อย่าฆ่าล้างตระกูลคนอื่นสิ ถึงแม้เขาจะแขวะอยู่
ในใจ แต่สีหน้าของฉู่มู่อวินกลับโศกเศร้า เขาหลับตาลงอย่างเสียใจ

มั่วจิวเสาทอนหายใจเบาๆ แล้วดึงเขาเข้าไปในอ้อมกอดอีกครั้ง

ฉู่มู่อวินมองคอขาวผ่องของมั่วจิวเสาจากระยะประชิด แล้วก็รู้สึกเสียตายน
รูปร่างหน้าตาของมั่วจิวเสาตรงสบึกเขาทุกอย่าง ถ้ามั่วจิวเสาไม่ได้มีจิตใจที่
โหดเหี้ยมจนเกินไป เขาก็ไม่รังเกียจที่จะจัดกับคนตรงหน้าสักยก

แต่น่าเสียดายที่ตอนนี้...เขานึกถึงนิสัยของชายคนนี้แล้วก็ทำได้เพียงแค
่ทอนหายใจ ถ้ารู้ว่าวันหนึ่งจะหลุดเข้ามาอยู่ในนิยายที่ตัวเองแต่ง เขาน่าจะเขียน
ให้มั่วจิวเสาเป็นคนที่ขาดผู้ชายไม่ได้ถึงจะถูก

ความคิดนี้เพิ่งผุดขึ้น น้ำเสียงเฉยชาที่ดังขึ้นในหัว [หะหะๆ]

ฉู่มู่อวินเลิกคิ้ว แต่ก็ยังเก็บอาการไว้ ไม่พูดอะไรออกมา

มั่วจิวเสาจัดให้เขาพักอยู่ที่ห้องข้างๆ และคอยมาดูแลไม่ห่างกายตลอด
ทั้งสามวัน มั่วจิวเสารักษาขาที่บาดเจ็บทั้งสองข้างให้เขาด้วยตัวเอง กินข้าวเป็น
เพื่อน กล่อมเขาเข้านอน ทำทางอ่อนโยนและใส่ใจ เช่นนี้ไม่ว่าเป็นใครก็ต้อง
ไม่หวาดระแวงและรู้สึกไว้วางใจ ถึงขนาดบูชาคนผู้นี้

ร่างกายของฉู่มู่อวินน่าจะอายุประมาณสิบเอ็ดหรือสิบสองปี เป็นคุณชาย
ที่ถูกเลี้ยงดูมาอย่างดี จู่ๆ คนในครอบครัวก็ตายจากไปเช่นนี้ คงรู้สึกเหมือน
โลกพังทลาย ตายไปยังดีกว่า แต่มั่วจิวเสากลับรับเขามาดูแล อบรมสั่งสอน
อย่างเอาใจใส่ ถ้าเป็นเจ้าของร่างตัวจริงก็น่าจะตายใจและมองมั่วจิวเสาเป็นผู้มี

พระคุณที่ช่วยชีวิต สุดท้ายคงเชื่อฟังมั่วจิวเสาทูทุกอย่าง หลังจากนั้นสองสามปี ก็อาจลืมเรื่องราวในอดีตไปหมดแล้ว เมื่อถึงยามนั้น...ก็จะเป็นช่วงเวลาที่น่าสนุกของมั่วจิวเสา

แต่น่าเสียดายที่วิญญาณในร่างนี้ได้เปลี่ยนไปแล้ว

ที่จริงสามวันมานี้ฉูมู่อวี่นอยู่ที่นี้ก็สบายดี มั่วจิวเสามีรูปโฉมงดงาม โดยเฉพาะเวลาที่แสงสว่างทำตัวบริสุทธิ์ราวกับเทพเซียน ครั้นฉูมู่อวี่นเห็น ก็รู้สึกหลงใหลในทุกๆ อากัปกริยาท่วงท่าของเขา โชคดีที่ร่างกายนี้ยังไม่โตเป็นผู้ใหญ่ไม่อย่างนั้นเขาคงต้องหาทางดับความแฉ่ร้อนในใจแน่

วันที่สี่ ขาทังสองข้างของฉูมู่อวี่นก็ดีขึ้นมาก มั่วจิวเสามีอย่างอื่นที่ต้องไปทำเหมือนกัน เขาใช้เวลาอยู่กับของเล่นชิ้นนี้มาสามวันเต็มก็เกินพอ อีกอย่างถ้าคิดจะทำเรื่องแบบนั้น จะอยู่ด้วยตลอดไม่ได้ ต้องห่างเหินกันบ้างถึงจะเห็นความแตกต่าง แบบนี้จึงจะได้ใจอีกฝ่ายมา

มั่วจิวเสาจากไป ฉูมู่อวี่นจึงถอนหายใจเฮือกใหญ่

เขาต้องแสดงละครตั้งสามวัน จนเกือบคิดว่าตัวเองเป็นเด็กน้อยผู้น่าสงสารจริงๆ เสียแล้ว

บุคคลอันตรายจากไปแล้ว ฉูมู่อวี่นจึงโล่งอก ดวงตาสีดำพลันเย็นชาขึ้นทันที น้ำเสียงของเด็กหนุ่มเต็มไปด้วยความเยือกเย็น [นายเป็นใคร]

ในห้องที่ว่างเปล่าไม่มีใคร เขาพูดกับเสียงในหัวตัวเอง

เสียงอเล็กทรอนิกสร้าบเรียงดังขึ้นอีกครั้ง [คุณเรียกผมว่าซีโรก็ได้]

ฉูมู่อวี่นหรีตทา [นายเป็นคนพาดำนมาที่โลกนี้หรือ]

[จะว่าอย่างนั้นก็ได้อ]

[นายทำแบบนี้เพื่ออะไร]

[ทำให้จอมมารทั้งเจ็ดหลงรักคุณยังงั้น]

เมื่อได้ยินประโยคนี้ ต่อให้เป็นฉูมู่อวี่นก็ต้องหัวเราะเล็กน้อย เขารู้สึกว่ามันเหลวไหลมาก [ถ้าฉันไม่ตกลงล่ะ]

ซีโรไม่ได้แปลกใจอะไร [หากคุณไม่อยากจะกลับไปโลกเดิม และไม่กลัวตายก็ตามใจ ดังนั้นถ้าคุณปฏิเสธ ก็จะได้ลิ้มรสความตายจากฝีมือของจอมมารทั้งเจ็ดทีละคน]

สีหน้าของฉุ่ม่อวินมืดมน เจ้าบ้านนี่มันรู้จักเขาดีขนาดนี้เซียวหรือ แต่เขาไม่ชอบถูกบังคับมาแต่ไหนแต่ไร [ไม่มีใครบังคับให้ฉันทำในสิ่งที่ไม่อยากทำได้]

ซีโรนึ่งไป มันรู้นิสัยของฉุ่ม่อวินดี [ถ้าคุณทำภารกิจสำเร็จ ก็จะได้ในสิ่งที่ต้องการ]

คำพูดไร้อารมณ์ไม่กี่คำกลับทำให้ฉุ่ม่อวินตกอยู่ในวงค์ความคิดของที่ยากได้...จริง ๆ เขามีของที่ยากได้มาก ๆ...ความปรารถนาอันมีมาตั้งแต่เขาจำความได้...

หลังจากเงียบไปนาน ในที่สุดฉุ่ม่อวินก็ตอบ [...ตกลง]

ในโลกแห่งนี้ไม่มีใครรู้จักคนไรจิตใจที่เจ็ดดีไปกว่าฉุ่ม่อวินอีกแล้ว ถึงอย่างไรเขาก็คือคนที่สร้างคนพวกนั้นขึ้นมา การจะเอาอกเอาใจคนเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องยากเลย

มีอย่างเดียวที่ทำให้ฉุ่ม่อวินปวดหัวก็คือ ตอนเขาสร้างคนพวกนั้นขึ้น เขาได้ใส่ความเป็นตัวเองลงไปด้วย ดังนั้นมั่วจิวเส้าที่มีรูปโฉมงดงามจึงเป็นลูกถ้าจะให้คนผู้นี้เป็นรับ อย่าย่าแต่ตกหลุมรักเลย ฉุ่ม่อวินคงถูกฉีกร่างเป็นชิ้น ๆ

ดังนั้น...ถ้าเขารู้ว่าตัวเองจะหลุดเข้ามาในนี้ ก็น่าจะเขียนให้คนพวกนั้นเป็นรับหน้าตาดีที่วัน ๆ เอาแต่คิดถึงเรื่องอย่างว่าซะก็ดี

เศร้าใจจริงๆ!

บทที่

3

เปลอแป็บเดียว ฉุ่มมู่อวินก็อยู่บนยอดเขาเขียนหลวนมาสามปีแล้ว ระยะเวลาสามปีนี้ มั่วจิวเสาก็ให้เขามีชีวิตที่สุขสบาย ดูแลเอาใจใส่ด้วยความอบอุ่นและยังถ่ายทอดวรยุทธ์ให้ด้วยตัวเองอย่างไม่ปิดบังแม้แต่หน่อย

หากไม่รู้มาก่อนว่าจิตใจของมั่วจิวเสาดำมืด แม้แต่ฉุ่มมู่อวินเองก็คงซาบซึ้งกับการกระทำของอีกฝ่ายเช่นกัน

แม้ฉุ่มมู่อวินจะไม่เคยคิดว่าคนรักของตนต้องมีรูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร แต่ถ้ามองในแง่ของคนรักแล้ว มั่วจิวเสามีรูปโฉมงดงาม เมื่อรวมกับท่าทางที่อ่อนโยนมากก็ตรงตามบรรทัดฐานของเขาทุกอย่าง

น่าเสียดายที่มีอุปสรรคสำคัญอย่างบอบาบทนเตียงขวางกั้นไว้

ฉุ่มมู่อวินฝึกฝนเพลงกระบี่อยู่ในลานตั้งแต่เช้าตรู่ มั่วจิวเสาดูเดินผ่านหมอกบาง ๆ ชุดสีเขียวอ่อนลากพื้น ผ้าคลุมโปร่งบางด้านนอกดูคล้ายหมอกสีเขียวผสมสีดำโดดเด่นพลิวไหวรววนน้ำตก ภายใต้แสงอ่อน ๆ ยามรุ่งสาง ทำให้เขาดูคล้ายเทพเขียนจากสรวงสวรรค์

ครั้นฉุ่มมู่อวินเห็นอีกฝ่ายเดินมาก็เก็บกระบี่แล้วโค้งตัวทำความเคารพ “ท่านพ่อ”

มั่วจิวเสาทูตกับเขา “ตามสบายเถอะ”

ฉุ่มมู่อวินนอมยิ้ม เขายับร่างกายเพื่อฝึกฝนเพลงกระบี่อีกครั้ง

มั่วจิวเสามองดูอยู่ด้านข้างเงียบ ๆ เด็กหนุ่มตรงหน้ามีอายุเพียงสิบห้าปี

เขาสวมเสื้อผ้ารัดรูปสีขาว ถึงแม้จะมีรูปร่างผอมบาง แต่ร่างกายของเขาก็ตั้งตรงราวกับต้นไม้ เขารายรำจนเป็นหนึ่งในเดียวกับกระบี่ที่แหลมคม

เมื่อจบหนึ่งกระบวนท่า เด็กหนุ่มก็เก็บกระบี่ หน้าผากของเขาเต็มไปด้วยเหงื่อ ดวงตาอันแสงงดงามเต็มไปด้วยความคาดหวัง

เขาหอบเล็กน้อยก่อนกล่าวเบาๆ อย่างกังวล “ท่านพ่อ”

รอยยิ้มในแววตาของมั่วจิวเสาสว่างเจิดจ้าขึ้น เขาค่อยๆ เอ่ยวาจา “เจ้าเหลียวฉลาดและยังเรียนรู้ได้ไว ฟีกเพลงกระบี่เส้าเยว่ถึงขั้นหกแล้วหรือ”

นัยน์ตาของงูมู่อวี่นเปล่งประกาย คำชมของมั่วจิวเสาทำให้เขารู้สึกเขินเล็กน้อย จึงพูดเสียงเบาว่า “แค่ลองฝึกดูเท่านั้นขอรับ ยังมีเรื่องที่ไม่เข้าใจอีกมาก หากท่านพ่อก็อยากให้ท่านมาสอนซ้ำสักหน่อย”

มั่วจิวเสาพูดอย่างอารมณ์ดี “เอากระบี่มา”

งูมู่อวี่นยื่นกระบี่ของตัวเองให้เขา

ชุดที่มั่วจิวเสาสวมอยู่นั้น ทั้งยาวระพินทั้งยังคลุมด้วยผ้าบางด้านนอกซึ่งไม่เหมาะแก่การรำรำกระบี่เลยสักนิด แต่ขณะที่เขาถือกระบี่ บรรยากาศโดยรอบพลันเปลี่ยนไป ท่าทางสง่างามราวกับเทพเซียนก็เต็มไปด้วยจิตสังหารทันที กระบี่ยาวแหลมคมในมือชาวสะอาดของเขาปล่อยพลังอำนาจที่สามารถพลิกฟ้าผ่าทะเลได้

กระบวนท่าเดียวกัน เพลงกระบี่เดียวกัน แต่มั่วจิวเสากลับใช้ได้อย่างทรงพลังเหนือจินตนาการ พลังกระบี่นำเกรงขามสะท้านฟ้า ปลายกระบี่แหลมคมเปล่งแสงเยือกเย็นออกมา! ชุดยวาลีเซียวย่อนไม่ได้รุ่งรังเลยสักนิด แต่กลับทำให้ร่างกายของเขาดูคล้ายมังกรที่กำลังร้ายรำด้วยท่วงท่างดงาม คมกระบี่ว่องไวดุจสายฟ้าพลันปล่อยสายอสนีบาตลงมาในตอนท้าย ช่างน่าอัศจรรย์ยิ่งนัก!

งูมู่อวี่นมองตาไม่กะพริบ สีหน้าของเขาเต็มไปด้วยความเลื่อมใสศรัทธา แต่ในใจกลับปรารถนาอยากมีอะไรกับมั่วจิวเสาอย่างแรงกล้า

[ข้าอยากจัดการเขาให้ลุกขึ้นจากเตียงไม่ไหวเลยจริง ๆ]

สามปีนี่ ซีโรพอเข้าใจนิสัยของงูมู่อวี่นบ้างแล้ว เขาเลือกที่จะไม่พูดอะไร งูมู่อวี่นเลียริมฝีปากตัวเอง [วางใจได้ ฉันจะทำให้เขาตกหลุมรักฉันก่อนให้ได้]

ซีโรู้สึกว่าตัวเองมีหน้าที่ต้องพูดเตือนสติสักหน่อย [นายน่าจะรู้เนาะว่าเขาชอบคนแบบไหน]

[เด็กน้อยนำเอ็นดูที่ขยับหมั่นเพียรพัฒนาตัวเองอย่างไม่ย่อท้อ]

[เด็กน้อยนำเอ็นดู เขาไม่ใช่กำลังบังคับคนอื่นกันหรอกนะ]

ฉู่มู่อวันยิ้ม [แต่ฉันใช้]

ซีโร [...]

พวกเขาสนทนากันอย่างลับๆ ต่อให้มั่วจิวเสามีพลังมากแค่ไหนก็ไม่สามารถตรวจสอบได้ ฉู่มู่อวันพิสูจนเรื่องนี้ตลอดระยะเวลาสามปีที่ผ่านมา ดังนั้นเขาจึงคุยกับซีโรบ่อยๆ

มั่วจิวเสากลับพลัง แล้วค่อยๆ เหน็ดลงมาจากฟ้า สายลมพัดพา ทำให้ชุดสีเขียวอ่อนที่เขาสวมกับผมสีดำปลิวไสว เป็นภาพที่งดงามจนแทบหยุดหายใจ

ฉู่มู่อวันตะลึง เขาหน้าแดงและพูดด้วยความตื่นเตันระคนคาดหวัง “ท่านพ่อเก่งกาจมากจริงๆ ารับ ไม่รู้ว่าเมื่อไหร่วันเออร์จะสามารถใช้พลังได้ถึงหนึ่งในสิบของท่านพ่อ”

ต่อให้ใช้เพลงกระบี่ที่ทรงพลัง แต่มั่วจิวเสาก็ดูไม่เหน็ดเหนื่อยเลยสักนิด เขายังคงมีท่าทางสง่างาม แววตาอ่อนโยนและน้ำเสียงที่นุ่มนวลดุจเดิม “เจ้าเพิ่งอายุสิบห้า ยังเด็กนัก ไม่ต้องรีบร้อนหรอก”

ครั้นได้ฟังอีกฝ่ายพูดเช่นนั้น แววตาของฉู่มู่อวันก็เศร้าโศก เขาก้มหน้าแล้วออกแรงกำกระบี่ในมือ ก่อนเอ่ยอย่างไม่ค่อยเข้าใจว่า “ท่านพ่อ! ข้าไม่กลัวความลำบาก ไม่กลัวเหน็ดเหนื่อย ข้าอยากแข็งแกร่งไวๆ แล้วไปจัดการกับฆาตกร ข้าอยากแก้แค้นให้กับคนตระกูลฉู่มู่อวันร้อยที่ถูกฆ่าตาย”

โหล่ของเขาสั่นเล็กน้อย ท่าทางที่ต้องกดเก็บความรู้สึกทำให้ร่างผอมบางดูน่าสงสารยิ่งนัก

มั่วจิวเสารู้สึกสงสาร เขากุมมืออุ่นๆ ของเด็กหนุ่มแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า “เรื่องนี้รีบร้อนไม่ได้ เจ้าต้องค่อยเป็นค่อยไป ผึกฝนให้พื้นฐานแน่นเสียก่อน แล้วจึงจะพัฒนาไปได้ไวขึ้น”

ฉู่มู่อวันเงยหน้ามองเขาด้วยความเสียใจ “ท่านพ่อ ท่านบอกข้าได้ใหม่ว่าฆาตกรคือผู้ใด”

นิ้วขาวสะอาดของมั่วจิวเส้าจับผมที่ร่วงลงมาของคนที่ตรงหน้าขึ้นแล้วพูดเบา ๆ ว่า “รอให้เจ้าฝึกฝนเพลงกระบี่เส้าเยาว์ถึงขั้นเก้าก่อน แล้วข้าจะบอก”

ฉู่มู่อวี่นไม่ยอม แต่ก็รู้ว่าที่มั่วจิวเส้าทำนั้นดีต่อตน จึงทำได้เพียงอดทนรอต่อไป

ท่าทางของเขาทำให้มั่วจิวเส้าสังสารมากกว่าเดิม จึงกอดเขาไว้ในอ้อมแขนแล้วลูบหลังอย่างเบามือ ก่อนพูดปลอบใจด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เด็กดี พ่อรู้ว่าเจ้าขยันและตั้งใจมาก วางใจเถอะ ต้องมีสักวันที่เจ้าจะสมหวัง”

คำพูดนี้ของมั่วจิวเส้ามีสองนัย แต่ฉู่มู่อวี่นไม่ควรจะเข้าใจ ดังนั้นเขาจึงทำเป็นตัวลั่นเล็กน้อยอยู่ในอ้อมกอดของอีกฝ่าย

แต่ในหัวของเขากลับนึกถึงเรื่องอื่น

ฉู่มู่อวี่น [เขาเลี้ยงเด็กคนหนึ่งจนโตด้วยความยากลำบาก แล้วสุดท้ายก็มาทิ้งด้วยมือของตัวเอง ทำแบบนี้ไปเพื่ออะไร]

ซีโร [ผมคิดว่าคุณน่าจะตอบคำถามนี้ได้นะ]

ฉู่มู่อวี่น [ฉันไม่ได้มีรสนิยมชั่วช้าแบบนี้]

ซีโร [คุณไม่ได้เป็นคนสร้างจอมมารทั้งเจ็ดแห่งแดนมารขึ้นเองกับมือหรอกเหรอ]

ฉู่มู่อวี่น [...]

เถียงไม่ออก... ลุกไม่รักดี ผู้เป็นพ่อก็มีส่วนผิดเช่นกัน เขาเองก็กังวลกับภารกิจนี้อยู่เหมือนกัน...

วันนี้มั่วจิวเส้ามีเวลาว่างจึงอยู่กินข้าวเย็นด้วย ฉู่มู่อวี่นต้องตั้งใจมากอยู่แล้ว แม้จะเป็นคนขี้อาย แต่ก็พูดมากกว่าปกติ

มั่วจิวเส้าอยู่เป็นเพื่อนเขาอย่างอดทน หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ ก็ชวนไปอาบน้ำด้วยกัน

เรื่องนี้ไม่ได้มีอะไรมาก ตอนที่เพิ่งถูกเอากลับมาเลี้ยง ฉู่มู่อวี่นขาเจ็บ มั่วจิวเส้าจึงอุ้มเขาไปอาบน้ำให้ด้วยตัวเองตลอด

แต่ตอนนี้ไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว ตอนนั้นร่างกายของฉู่มู่อวี่นยังไม่เต็มที่ เขาเพียงชื่นชมชายงามอาบน้ำอย่างบริสุทธิ์ใจ แต่ตอนนี้เขาอายุสิบห้าแล้ว ถ้าได้เห็นมั่วจิวเส้าในสภาพนั้น ก็กลัวว่าไอนั้นของตัวเองจะตั้งเต้ขึ้นมา ถ้าถึงตอนนั้น

สิ่งที่แสดงมาทั้งหมดคงจบเห่กันพอดี

แต่ว่าจะปฏิเสธอย่างไรดี ฉู่มู่อวีนคิดหนัก เขาพลันหลบตาแล้วพูดอย่าง
อึดอัดว่า “ท่านพ่อ อวีนแอร์โตะแล้ว...”

เขาพูดเบาๆ แล้วเขินจนหน้าแดง เห็นได้ชัดว่าเด็กหนุ่มกำลังสับสน
มั่วจิวเสานิ่งอึ้งไปครู่หนึ่ง ไม่ได้พูดอะไร

ฉู่มู่อวีนเผยสีหน้าลำบากใจ แม้แต่ใบหูของเขายังแดงก่ำ “ข้า...ข้าอาบน้ำ
เองได้แล้ว ข้า...”

อีกฝ่ายชะงัก มั่วจิวเสาจจะไม่เข้าใจได้อย่างไร เขายิ้มเล็กน้อยแล้วพูดอย่าง
มีเลศนัยว่า “อวีนแอร์โตะแล้วจริงๆ”

ฉู่มู่อวีนไม่รู้ว่าคนตรงหน้าเข้าใจหรือไม่ เขาตัวสั่นเล็กน้อยแล้วก้มหน้าลง
ต่ำกว่าเดิม

มั่วจิวเสามยิ้ม เขาตบไหล่ของฉู่มู่อวีนเบาๆ ลูกขึ้นแล้วพูดว่า “รีบ
พักผ่อนเถิด วันพรุ่งนี้ข้าจะมาหาเจ้าใหม่”

ฉู่มู่อวีนตอบกลับ “กลับดี ๆ นะขอรับท่านพ่อ”

หลังมั่วจิวเสาจากไป ฉู่มู่อวีนก็เดินเข้าห้องน้ำ แชะตัวลงในน้ำอุ่นแล้วกล่าว
กับระบบ [นายวามั่วจิวเสาจะเข้าใจที่ฉันพูดไหมเนี่ย]

ซีโร่ [ผมคิดว่า...ถึงเขาจะเป็นคนโรคจิต แต่ก็คงไม่ลงมือกับเด็กอายุสิบห้า
หรือกมั้ง]

ฉู่มู่อวีนพึงชอบอ้าง ผมดำยาวจมลงไปใต้น้ำราวกับริบบิ้นสีดำเงารายล้อม
อยู่รอบกายที่ผมอมบาง ชับให้ผิวกายของเขาดูย้วยวนเป็นอย่างยิ่ง เขามยิ้มแล้ว
พูดว่า [ก็จริง อายุสิบห้าก็ยังอ่อนเกินไปจริงๆแหละ ถ้าได้กินกิลล์ว่าเขาจะเสียวฟัน]

ซีโร่ที่กำลังจะพูดอะไรบางอย่างพลันชะงัก สุดท้ายก็ตัดสินใจไม่เตือน
ฉู่มู่อวีน

ฉู่มู่อวีนแซ่หน้าพักหนึ่ง เมื่อเห็นว่ามั่วจิวเสาไม่เข้ามาแล้วจริงๆ จึงลุกขึ้น
เช็ดตัวแล้วกลับห้องพักผ่อนด้วยความเสียดาย

วันรุ่งขึ้น มั่วจิวเสาส่งเด็กสาวมาหนึ่งคน บอกว่ามอบให้เป็นสาวใช้คนสนิท

ฉู่มู่อวีนอึ้ง ไม่รู้ว่าคนผู้นั้นกำลังคิดอะไรอยู่

เด็กสาวคนนี้มีอายุเพียงสิบหกสิบเจ็ดปี สวมชุดสีเหลืองอ่อน ผิวขาว

ดวงตากลมโต แค่ว่าพริบตา ก็ทำให้ผู้คนหวั่นไหวได้แล้ว นางกัตรีมีฝีปากกลางเบา ๆ แล้วพูดอย่างชื่นอวยว่า “ซึ่งเสวี่ยคารวะนายน้อย”

ไม่ว่ามั่วจิวเสาคจะจัดการสิ่งใดให้ ฉูมู่อวี่นก็ไม่เคยปฏิเสธ ดังนั้นจึงรับนางไว้ เขาคุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามซีโร่ [มั่วจิวเสาคิดจะเริ่มแผนการแล้วหรือ มอบคนให้ อยากให้ฉันกับเธอรู้สึกดี ๆ ต่อกัน จากนั้นก็มาทิ้งรีง]

ก่อนหน้านี้มั่วจิวเสาคล้ายใจใจไม่ให้ใครเข้าใกล้ฉูมู่อวี่นเลย ไม่ว่าจะทำอะไร เขาก็เป็นคนทำให้เองทั้งหมด เรื่องนี้ฉูมู่อวี่นเข้าใจได้ อยากได้ใจใคร วิธีที่ง่ายและเร็วที่สุดคือการลดระยะห่างระหว่างกันให้น้อยลงเท่าที่จะสามารถทำได้ ทำให้ฉูมู่อวี่นเห็นแต่เขา ฟังพาเพียงเขา และเชื่อใจเขา

ทว่าตอนนี้กลับส่งเด็กสาวมาคนหนึ่ง ฉูมู่อวี่นรู้สึกของตัวเองไม่น่าจะคิดผิด [บางที่อาจสร้างสถานการณ์ขึ้น แล้วให้ฉันฆ่าเธอด้วยตัวเอง จากนั้นก็มารู้ที่หลังว่าฆ่าผิดคน...] ให้ตายเถอะ ชั่วช้าจริง ๆ เด็กในเรื่องที่ถูกเก็บมาเลี้ยงคนนั้น คงมีชีวิตที่ลำบากนาดู

ตั้งแต่ต้นจนจบ ซีโร่ไม่พูดอะไรเลยสักคำ

ไม่นานฉูมู่อวี่นก็รู้ว่าตัวเองคิดผิด ผิดทิศผิดทางไปไกล

คำคืนที่ฟ้าครีมี ม่านหน้าต่างพลิวไหวเล็กน้อย เด็กสาวที่อยู่ตรงหน้า สวมเสื้อคลุมบาง ๆ ที่แทบจะโปร่งใส จนไม่สามารถปกปิดรูปร่างเพริ้วบางของนางได้ แก้มนางแดงก่ำและน้ำเสียวก็นุ่มนวล “นายน้อย ซึ่งเสวี่ยปรนนิบัติให้นายน้อยรู้สึกผ่อนคลายนะเจ้าคะ”

ฉูมู่อวี่นหน้าบึ้ง

มั่วจิวเสาคเข้าใจที่เขาต้องการสื่อจริง ๆ แต่ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะส่งคนอื่นมา!

ฉูมู่อวี่นโกรธมาก [มั่วจิวเสาคทำอะไรของเขาเนี่ย หรือว่าเขาไม่ได้เป็นเกย์]

ซีโร่หนึ่งอยู่นาน และคิดว่าควรบอกความจริง [ขอเตือนด้วยความหวังดี นิยายเรื่อง *แดนมาร* เป็นนิยายแนวชายหญิงปกตินะ]

ฉูมู่อวี่น [...]

ดังนั้นเรื่องที่เขาควรกังวลไม่ใช่เรื่องที่ว่าใครเป็นรุกใครเป็นรับ แต่เป็นเรื่องที่ว่า จะเปลี่ยนชายแท้ให้มาชอบผู้ชายได้อย่างไรต่างหาก

บทที่

4

เขาต้องรู้จักนิยายที่ตัวเองเขียนอยู่แล้ว

ฉุ่ม่อวินรู้อยู่แล้วว่า *แดนमार* เป็นนิยายชายหญิง ไม่อย่างนั้นจะมีคนทุ่มเงินมากมายเพื่อซื้อไปสร้างหนังได้อย่างไร

แต่แท้จริงแล้วนิยายเรื่องนี้ไม่ค่อยมีเรื่องรักๆ ใคร่ๆ ถึงอย่างไรนักเขียนก็เป็นเกย์ หากเขียนตามความรู้สึกจริงๆ ละก็ ในนิยายของเขาคงไม่มีเรื่องราวอย่างการที่ตัวเอกพาสาวๆ มาเปิดฮาเร็ม แต่เป็นพาเด็กผู้ชายมาจัดการ พาเพื่อนของเด็กผู้ชายมาจัดการ พาเพื่อนของเพื่อนเด็กผู้ชายมาจัดการ...ไม่ว่าจะหน้าอกแบน เป็นแฟนคนอื่น หรือเป็นรับกล้ำมโต ถ้าถูกใจเขาก็จัดการได้หมด

โชคดีที่ฉุ่ม่อวินไม่ได้ลาออกจากการเป็นผู้บริหารระดับสูงเพื่อมาเขียนนิยายแนวทะลึ่งๆ ดังนั้นเรื่อง *แดนमार* จึงเป็นนิยายแนวเล่าเรื่องที่เขาเขียนด้วยความตั้งใจและจะโด่งดังไปอีกนาน เรื่องรักๆ ใคร่ๆ ก็เป็นแค่ส่วนประกอบเท่านั้น

หลังจาก *แดนमार* โด่งดัง แฟนคลับก็เขียนแฟนฟิกชัน¹ ขึ้นหลายคู่ และทะเลาะกันตลอดเวลา ตัวเขาเองที่ เป็นผู้แต่งก็เคยอ่านต้นฉบับที่แฟนๆ เขียน

¹หรือเรียกย่อว่า แฟนฟิก เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นโดยแฟนการ์ตูนหรือนิยาย โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับตัวละครของเรื่องต้นฉบับ แต่โครงเรื่องเป็นคนละแบบ ส่วนมากแฟนฟิกชันมักจะไม่ได้ดีพิมพ์เผยแพร่อย่างเป็นทางการ

มากมาย แต่ในใจของฉู่มู่อวั้นก็แอบรับไม่ได้ที่ตัวเอกซึ่งเป็นเด็กหนุ่มเลือดร้อน ต้องถูกโรครจิตทั้งเจ็ดคนกระทำซ้ำเรา และแน่นอนว่าการที่แฟน ๆ เขียนให้ตัวเอก จัดเต็มกับทั้งเจ็ดคนพร้อม ๆ กันแบบนี้ เขาก็รับไม่ได้เช่นเดียวกัน จะยอมให้ตัวละครที่เขาใส่ความเป็นตัวเองลงไปกลายเป็นคนโรครจิต โดนย้ายแบบนี้ ได้อย่างไร ดังนั้นเขาจึงเขียนนิยายยาวเหยียดอย่างจริงจังและวิเคราะห์ความ ไม่สมเหตุสมผลของตัวละครที่แฟนคลับเขียนอย่างตั้งใจ

แต่สุดท้าย...ก็โดนแฟนคลับด่ากลับหน้าหงาย

‘อ่านแต่เรื่องลามกแล้วยังมีหน้ามาถกเถียงเรื่องตัวละครอีก เด็กน้อยเอ๊ย แก่เป็นบ้าหรือไง!’

‘แฟนคลับก็ต้อง OOC² อยู่แล้วปะ ก็ฉันอยากเห็นมั่วจิวเส้าผู้เย่อหยิ่ง ของฉันตอนลามกบ้างว่าเป็นยังไง’

‘อ้าวว ฉันรู้สึกมาตลอดเลยว่าท่านหลังเสวียนของฉันมีเสน่ห์เหลือล้น! ถึงแม้จะมีพลังการต่อสู้ที่สุดยอด แต่เรื่องอย่างว่าก็ไม่ธรรมดาเหมือนกัน ใช่ไหมล่ะ!’

‘เหอะ ๆ พูดถึงความน่าหลงใหล จะมีใครมีเสน่ห์น่าหลงใหลเท่า เขี่ยเซียนหลานได้ล่ะ! อ้าา...เลือดกำเดาฉันพุ่งกระชูดแล้ว...ไอ้บ้าเอ๊ย!’

‘ฉันไม่ชอบเขี่ยเซียนหลาน ต่อให้ยั่ววนหรือสวยแล้วยังไง ชอบปั้นหัวคนอื่น! แกมยังชอบทำให้คนอื่นเกลียด เห็นแล้วหมั่นไส้!’

‘ตรงนี่คือแหล่งรวมตัวของคนที่ชอบจอมมารแห่งบาปทั้งเจ็ด ถ้าไม่ชอบ ก็กดที่มุมบนขวาแล้วปิดไปซะ ถ้ารักกันจริงก็ต้องรักทุกคน’

...

เห็นคอมเมนต์มากมายเหล่านี้แล้ว ฉู่มู่อวั้นที่เป็นเกย์จริง ๆ ก็ตาลาย สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าผู้หญิงเนี่ย เขาคงไม่มีทางเข้าใจไปตลอดชีวิต

กระทั่งตอนนี้ พอฉู่มู่อวั้นที่หลุดเข้ามาใน ‘แดนมาร’ คิดถึงเรื่องนี้แล้วก็ต้อง เสียตาย

²OOC มาจากคำว่า Out of Character หมายถึง นิสัยกับพฤติกรรมที่แตกต่างไปจาก ต้นฉบับ คือการทำให้ตัวละครทำสิ่งที่ตัวละครดั้งเดิมจะไม่ทำ

ถ้าหากเขาหลุดเข้าไปในแฟนฟิกก็คงดี การจัดการกับพวกคนเร็นจันทั้งเจ็ด น่าจะง่ายกว่าการทำให้ชายแท้ทั้งเจ็ดมาชอบผู้ชายเยอะเลย

อย่างไรก็ตาม ฉูมู่อวี่นั้นกลับไม่ค่อยพอใจเท่าไรนัก นิยายเขาก็เป็นคนเขียนขึ้น ตัวละครเขาก็เป็นคนสร้างขึ้น แม้ตอนที่เขียนตัวละครจะไม่ได้คำนึงถึงรสนิยมทางเพศเลยก็เถอะ แต่คนที่สร้างพวกเขาขึ้นมาชอบผู้ชาย ไม่มีเหตุผลให้พวกเขาแตกต่างจากคนเขียน

ดังนั้น...เขาไม่เชื่อว่ามั่วจิวเสาจะเป็นชายแท้!

ฉูมู่อวี่นัยก็มมมปากเล็กน้อย เขามีแผนในหัวแล้ว

ถึงเขาจะคิดอะไรมากมายในหัว แต่ความเป็นจริงกลับเพิ่งผ่านไปแค่นี้ไม่กี่นาที

แม้ชิงเสวี่จะถูกส่งมาให้ปรนนิบัติฉูมู่อวี่ แต่ความจริงนางก็ยังไม่มีการสบการณในเรื่องอย่างว่าเหมือนกัน ต่อให้ถูกสอนมานาน แต่พอถึงเวลาจริง ๆ นางก็ยังตื่นเต้นเล็กน้อย

อย่างไรเสียนายน้อยก็มีรูปโฉมสง่างาม แม้อายุเพิ่งสิบห้าปี แต่กลับหุ่นดี สูงสง่าราวต้นไผ่ ท่อนแขนแน่นดูแข็งแรง...³ ได้ยินว่านายน้อยมีพรสวรรค์มาก นายน้อยใช้เวลาเพียงสามปีก็สามารถฝึกเพลงกระบี่เส้าเยวี่ที่ฝึกฝนอย่างยากลำบาก ได้ถึงขั้นหกพลังแบบนี้หากลองจากยอดเขาเขียนหลวนก็คงสามารถสู้กับคนได้ทั้งเมือง เก่งกาจมากจริง ๆ!

ชิงเสวี่ไม่เคยคิดเลยว่าจะโชคดีได้มาปรนนิบัติเขา อย่างไรก็ตาม เด็กหนุ่มรูปงามเช่นนี้ จะมีสตรีที่ไหนไม่ยากได้บ้าง

ใจของนางเต้นระรัวพลางก้าวเดินไปข้างหน้าอย่างเขินอาย คิดถึงสิ่งเหล่านั้นที่มามา³สั่งสอน แล้วเข้าหาเขาอย่างนึ่มนวล

แต่เรื่องที่ไม่คาดคิดพลันเกิดขึ้น นางยังไม่ทันได้เข้าใกล้ ฉูมู่อวี่ก็รีบลุกขึ้นแล้วตะโกนเสียงดังว่า “ใครอนุญาตให้เจ้าเข้ามา!”

ชิงเสวี่นิ่งงัน รู้สึกสับสนเล็กน้อย “นายน้อย...”

“บอกมา!” ในยามค่าคืนเช่นนี้ ฉูมู่อวี่จ้องนางด้วยสายตาเย็นชา

³ ผู้หญิงอาวุโสที่มีหน้าที่อบรมสาวใช้

ซึ่งเสวี่ยตกใจ ชั่วพริบตาทำทางที่ยั่ววนของนางก็เปลี่ยนไป นางถอยหลัง แล้วกล่าวอย่างนอบน้อมว่า “เป็นคำสั่งของฝ่าบาท ฝ่าบาทให้บ่าวมาปรนนิบัติ นายน้อยเจ้าค่ะ”

ฉู่มู่อวี่นโมโหมาก น้ำเสียงยังคงเย็นชา “ท่านพ่อส่งเจ้ามาปรนนิบัติข้าก็จริง แต่ผู้ใดอนุญาตให้เจ้าบุกเข้าห้องนอนข้าในยามวิกาลเช่นนี้”

ซึ่งเสวี่ยกระวนกระวาย นางรีบอธิบาย “นายน้อย ฝ่าบาทเป็นคนบอกให้ ซึ่งเสวี่ย...ให้ซึ่งเสวี่ย...สอนเรื่องบนเตียงให้นายน้อยเจ้าค่ะ”

ทันทีที่ได้ยินคำพูดนี้ ฉู่มู่อวี่นก็หนึ่งอึ้งแล้วหน้าซีด เขาพูดเสียงสั่นเล็กน้อย ว่า “เจ้าบอกว่...ท่านพ่อให้เจ้ามา...ข้า”

“ใช่แล้วเจ้าค่ะ” ซึ่งเสวี่ยเห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้หนักแล้วทำอะไรแล้ว จึงเข้าไปใกล้ และพูดอย่างอ่อนโยนว่า “นายน้อยไม่ต้องกังวลนะเจ้าค่ะ ท่านโตแล้ว สมควรเรียนรู้เรื่องพวกนี้ไว้บ้าง ฝ่าบาทแค่นี้...”

นางพูดยังไม่ทันจบ ฉู่มู่อวี่นก็ตะโกนเสียงดัง “ออกไป!”

ซึ่งเสวี่ยตกใจกลัวจนคุกเข่าลงกับพื้น “นายน้อยได้โปรดใจเย็นก่อนนะ เจ้าค่ะ นายน้อย...”

“ออกไป!” ดูเหมือนฉู่มู่อวี่นกำลังอดทน มือของเขากำแน่น กระบี่ที่อยู่ข้างกายเริ่มส่งเสียง

ซึ่งเสวี่ยเห็นว่าเขาโกรธมากจริงๆ จึงไม่กล้าจะอยู่ต่อแม้เพียงชั่วขณะ นางรีบขอโทษแล้วจากไปทันที

ในห้องที่ว่างเปล่าไม่มีใคร เหมือนฉู่มู่อวี่นระงับความโกรธไว้ไม่อยู่ เขายกกระบี่ขึ้นพาดฟันไปทั่ว ทำให้ตำหนักที่งดงามพังและทะลุไปหมด

สิ้นเสียงกระบี่ พลันมีเสียงฝีเท้าดังมาจากด้านนอก แต่ฉู่มู่อวี่นกลับนั่งลงอย่างห่อเหี่ยว

พ่อบ้านเห็นสภาพตำหนักเป็นเช่นนี้ จึงรีบให้คนไปรายงานฝ่าบาท ส่วนตัว เขาก็เดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง และมองนายน้อยที่เป็นเด็กดีมาตลอด ก่อนพูดว่า “นายน้อย หากมีอะไรไม่ได้ตั้งใจโปรดบอกบ่าวเถิดขอรับ บ่าวจะจัดการคนพวกนั้นให้แน่ จะไม่ให้พวกเขามารบกวนเวลาพักผ่อนของนายน้อยอีก”

ฉู่มู่อวี่นไม่ใช่คนที่สร้างเรื่องสร้างราวโดยไร้ประโยชน์ เขาพูดอย่างอ่อนแรง

ว่า “ไม่เป็นไร ข้าอารมณ์ไม่ดีเอง อย่าไปโทษพวกเขาเลย”

พ่อบ้านก้มหน้าตอบรับ แล้วให้คนเก็บกวาดตำหนักที่พังและเทะ

ทันใดนั้นฉู่มู่อวี่นก็ลุกขึ้นแล้วถามว่า “ท่านพ่อยังอยู่ที่ตำหนักใหญ่ ไซ่หรือไม่ว่าง”

พ่อบ้านตอบว่า “ฝ่าบาทน่าจะหลับไปแล้วขอรับ”

ฉู่มู่อวี่นกำลังจะอำปากพูดแต่ก็ต้องชะงัก สุดท้ายก็ไม่ได้พูดสิ่งใดออกมา

พ่อบ้านได้รับข้อความเสียงลับ เขาจึงรีบกล่าวว่า “นายน้อย เช่นนั้น คินนี่นายน้อยไปพักที่ตำหนักใหญ่ก่อนเถิดขอรับ ที่นี่ยังต้องเก็บกวาดอีก พักใหญ่”

พอฉู่มู่อวี่นได้ยินก็ขมวดคิ้วเล็กน้อย เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่ท้ายที่สุด ก็ลุกขึ้นแล้วพูดอย่างใจเย็นว่า “ได้”

เขาเดินช้ามาก มือก็กำหมัดแน่น เห็นได้ชัดว่ากำลังควบคุมอารมณ์ของตน อย่างสุดกำลัง

ในหัวของเขา เสียงอิเล็กทรอนิกส์ของซีโร่พลันดังขึ้น [การแสดงของคุณ ผมนี่ให้เต็มสิบ ๆ ๆ ไปเลยครับ]

ฉู่มู่อวี่น [แค่แก้ก็พอ เหลืออีกจะแนบให้นายเก็บไว้]

เสียงรบบเรียบของซีโร่ถามกลับ [ทำไม]

ฉู่มู่อวี่น [ฉันกลัวว่าจะมั่นใจในตัวเองเกินไป]

ซีโร่ [...]

เมื่อถึงตำหนักใหญ่ ด้วยสถานะของฉู่มู่อวี่นจึงไม่มีผู้ใดกล้าเข้ามาขวาง คนรับใช้ต่างพากันทำความเคารพ ฉู่มู่อวี่นพยักหน้าตอบรับ ทว่าใจเขาไม่อยู่กับเนื้อกับตัว เขาเข้าไปนอนในห้องข้าง แต่นอนอย่างไรก็ไม่หลับ ฉู่มู่อวี่นลุกขึ้นนั่ง ภายใต้อสงโคม เห็นได้ชัดว่าเรื่องนี้ส่งผลต่อความรู้สึกของเขามาก

ผ่านไปครู่หนึ่ง ประตูห้องพลันเปิดออก ท่ามกลางแสงจันทร์สุกสกาว บุรุษชุดขาวก็เดินเข้ามาด้วยท่าทางสบาย ๆ

ฉู่มู่อวี่นเงยหน้ามอง ก่อนก้มหน้างุดทันที

ผู้มาเยือนคือมั่วจิวเสานั้นเอง ที่จริงเขานอนหลับไปแล้ว แต่ได้ยินเรื่องของตำหนักข้าง ๆ จึงตั้งใจมาดูเสียหน่อย

เพราะการมาเยือนของคนตรงหน้า ทำให้จุ่มู่อวินเสียวสันหลัง เดิมทีก็ตัวตรงอยู่แล้ว ตอนนั้นก็กลับตรงเหนือยิ่งกว่าต้นไม้ในฤดูหนาวเสียอีก ลำตัวตรงเสียวจนดูอ่อนแอและเขี้ยววน

ดวงตาของมั่วจิวเสาดำมืด แต่สีหน้าของเขากลับเต็มไปด้วยความห่วงใย เขาพูดเบา ๆ ว่า “หากไม่ชอบผู้หญิงคนนั้น ก็เปลี่ยนคนใหม่ได้ ไม่เห็นต้องโมโหขนาดนี้เลย ถ้าตัวเจ้าได้รับบาดเจ็บจะทำอย่างไร”

น้ำเสียงที่อ่อนโยนของเขาราวกับสายลมยามค่ำคืน ทำให้จิตใจไหวหวั่น จุ่มู่อวินเงยหน้าทันที ใบหน้าอ่อนเยาว์ขาวเผือด แม้แต่ริมฝีปากยังซีดเซียว ดวงตานั้นน้ำตาเอ่อแต่กลับไม่ยอมให้ไหลออกมา “ข้าไม่เอา!”

สามปีที่เขาเป็นเด็กตีมาตลอด จู่ ๆ ก็โมโหขึ้นมาแบบนี้ ทำให้มั่วจิวเสารู้สึกตกใจเล็กน้อย

“อันใด ไม่เอาสิ่งใด” มั่วจิวเสาดามอย่างใจเย็น

จุ่มู่อวินหันหน้าไปทางอื่น กำหมัดแน่น พูดด้วยเสียงสั้นเล็กน้อย “ข้าไม่ต้องการคนพวกนั้น!”

มั่วจิวเสานิ่งงันแล้วพูดต่อ “นี่เป็นเรื่องที่ต้องเรียนรู้เอาไว้ ไม่มีอันใดต้องกลัว ขอแค่...”

“ข้าไม่ได้ต้องการทำเรื่องแบบนั้น ข้าจะไม่ทำ...กับคนอื่น” จุ่มู่อวินพูดแทรก มั่วจิวเสาเป็นครั้งแรก เขาเงยหน้ามองอีกฝ่าย แววตาเต็มไปด้วยอารมณ์และความรู้สึก ที่แม้แต่เขาเองก็ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร เพียงแต่เขาไม่สามารถอดกลั้นความรู้สึกไม่พอใจและความเจ็บปวดในใจเอาไว้ได้อีกต่อไป

มั่วจิวเสายัง แววตาสันไหวเล็กน้อย แต่น้ำเสียงยังคงอ่อนโยน “เช่นนั้น ก็ช่างมัน ในฐานะบิดา ข้าคงทำเกินไปสินะ”

ไหล่ของจุ่มู่อวินสั่นเบา ๆ เขามองตาของอีกฝ่ายคล้ายมีคำพูดมากมาย แต่ก็ไม่พูดได้ และเป็นเพราะอารมณ์ที่ขุ่นมัวของเขา ทำให้พูดไม่ออกเลยสักคำเดียว

มั่วจิวเสาลุกขึ้นตบไหล่จุ่มู่อวินอย่างปลอบโยน “เลิกคิดมากได้แล้ว รีบพักผ่อนเถิด”

พอเขาพูดจบก็กำลังจะลุกเดินจากไป

นักแสดงระดับเก้าเต็มสิบคะแนนทำสีหน้าไม่พอใจ [ท่าทางเชิญชวนขนาดนี้
แล้วยังนั่งเฉยอยู่อีก หรือมัวจิวเสาสจะเป็นชายแท้จริงๆ]

ซีโร่ [...]

บทที่

5

จูมู่อวินยอมไม่ยอมให้มั่วจิวเสาจากไป เขาคิดว่าต้องทำอะไรสักอย่าง
ตั้งนั้นขณะที่มั่วจิวเสากำลังจะเดิน เขาก็ยื่นมือไปดึงเสื้อของอีกฝ่ายไว้

มั่วจิวเสาหันมาถามด้วยสีหน้าและน้ำเสียงอ่อนโยนว่า “เป็นอันใดหรือ”

จูมู่อวินก้มหน้า เขากัดริมฝีปากแล้วเอ่ยเบาๆ “ท่านพ่อ...”

“หืม” มั่วจิวเสามองเขาอย่างตั้งใจ “มีอะไรหรือ”

จูมู่อวินล้งเลอยู่นาน เขากำเสื้อของอีกฝ่ายแน่นจนข้อมนิ้วซีดขาว แต่ก็
ไม่ยอมยกปล่อยจึงพยายามพูดออกมา “อย่า...อย่าไปได้ไหมขอรับ”

ครั้นกล่าวประโยคนั้นจบ รวกับเขาได้ใช้ความกล้าหาญทั้งหมดที่มี จูมู่อวิน
ก็ก้มหน้าลงต่ำ ขนตาหนากะพริบเล็กน้อย รวกับแมลงปอเปี้ยกฝนที่กระพือปีก
แต่ก็ไม่สามารถโยยบิน

นัยน์ตาของมั่วจิวเสาสั่นไหว แต่สีหน้าของเขายังคงสงบนิ่งและอ่อนโยน
เขากุมมือของจูมู่อวินไว้แล้วพูดด้วยน้ำเสียงนำหลงไหล “โตขนาดนี้แล้ว ยังไม่กล้า
นอนคนเดียวอีกหรือ”

การสัมผัสของคอตตรงหน้าทำให้ไหล่ของจูมู่อวินสั่นเล็กน้อย เขาพูดขึ้นด้วย
น้ำเสียงเหนียมอาย “ไม่ใช่อย่างนั้นขอรับ เพียงแต่...เพียงแต่...”

มั่วจิวเสาถาม “อยากจะพูดสิ่งใดกับข้าหรือไม่”

จูมู่อวินคล้ายได้รับโอกาส เขารีบพูดว่า “มี มีขอรับ ช่วงนี้ท่านพ่อยุ่งมาก
อวิ้นเอ๋อร์ไม่ได้...พูดคุยกับท่านพ่อนานมากแล้ว”

มั่วจิวเสารักใคร่เอ็นดูฉู่มู่อวี่นมาโดยตลอด เขาถอนหายใจเล็กน้อยแล้วพูดว่า “ได้ ข้าจะไม่ไป คืนนี้จะนอนกับเจ้าที่นี่แหละ”

ดวงตาแวววาวของฉู่มู่อวี่นเต็มไปด้วยความยินดี ในที่สุดเขาก็เงยหน้าขึ้นมองชายตรงหน้าตาไม่กะพริบ แก้มของเขาแดงด้วยความตื่นเต้นดีใจ “ข้า... ข้าจะให้คนไปเอาหมอนกับผ้าห่มมาเพิ่มอีกชุดนะขอรับ”

มั่วจิวเสาพูดขึ้น “ไม่ต้องหรอก ผ้าห่มผืนเดียวก็พอแล้ว”

ครั้นอีกฝ่ายพูดแบบนี้ สีหน้าของฉู่มู่อวี่นก็ยิ่งแดงเข้าไปใหญ่ เขาเอ่ยอย่างเขินอาย “อวี่นเอ๋ออร์กั๋วจะรบกวนท่านพอ”

“เด็กโง่” มั่วจิวเสาลูบผมดำเงาของเขาแล้วพูดอย่างอ่อนโยนว่า “ตอนที่เจ้าเพิ่งมาถึงยอดเขาเซียนหลวน ข้าก็เป็นคนกลุ่มมั่วจิวเสาเข้านอนทุกคืน ทำไมตอนนี้ถึงได้ถือเรื่องแบบนี้แล้วเล่า”

มั่วจิวเสามองเด็กหนุ่มรูปงามที่ตื่นเต้นดีใจ ท่าทางเปิดเผยแบบนั้นช่างมีเสน่ห์น่าหลงใหลยิ่งนัก เขามองอีกฝ่ายตาไม่กะพริบ รอยยิ้มบนใบหน้าพลันกว้างและลึกยิ่งขึ้น

ฉู่มู่อวี่นที่กำลังจดจ่อกับการแสดง กลับไม่มีเวลาสังเกตปฏิกิริยาของมั่วจิวเสาสักเท่าไร ดังนั้นเขาจึงถามซีโร่วว่า [บอกฉันเร็วว่ามั่วจิวเสาหัวไหนหรือยัง]

ซีโร่ว [...]

ฉู่มู่อวี่น [จะขึ้นเตียงนอนอยู่แล้ว เขายังไม่มีทำอะไรเลย ปัญหาไม่ได้อยู่ที่เป็นชายแท้แล้วแหละ เขาคงเป็นพระอิฐพระปูนไปแล้วมั้ง!]

ซีโร่ว [...]

ฉู่มู่อวี่น [จริงจังหน่อย ตอบคำถามฉันเร็ว]

ซีโร่วเงยบอญาน ในที่สุดก็พูดว่า [คุณเพิ่งจะอายุสิบห้า แต่มั่วจิวเสาอายุเกือบหมื่นปีแล้ว คุณคิดว่าเขาจะทำอะไรคุณหรือ]

ฉู่มู่อวี่น [...]

บทสนทนาในหัวจบลง มั่วจิวเสาถอดเสื้อคลุมออก ถึงแม้เสื้อด้านในจะปกปิดร่างกายของเขาไว้อย่างมิดชิด แต่เมื่อถอดเสื้อคลุมด้านนอกออกจากร่างกายสูงใหญ่ รูปร่างของเขาก็ค่อยๆ ปรากฏชัด ร่างกายที่ฝึกฝนกระบี่มานาน

หลายปีอยู่ใกล้แค่เอื้อม

ฉมู่อวีนกำลังครุ่นคิดเรื่องรสนิยมทางเพศของอีกฝ่าย ไม่คิดเลยว่าคืนนี้จะต้องเจอกับเรื่องแย่ ๆ เช่นนี้

มั่วจิวสามมองเขาเป็นเด็กน้อยคนหนึ่งเท่านั้น ให้เขานอนหนุนแขนของตนแล้วมืออีกข้างก็ลูบหลังเขาขึ้นลงตลอด ตั้งใจกล่อมเขาให้หลับ

แต่ฉมู่อวีนกลับรู้สึกต่างออกไปอย่างสิ้นเชิง

มั่วจิวสามมีกลิ่นกายที่หอมเฉพาะตัว เมื่อได้กลิ่นนี้จากที่ไกล ๆ ก็จะมีรู้สึกสดชื่น แต่พอเข้าไปใกล้กลับทำให้รู้สึกหลงใหล กลิ่นหอมสดชื่นที่ลอยฟุ้งอยู่ในอากาศทำให้ลุ่มหลง บวกกับความอบอุ่นจากร่างกายที่ทะลุผ่านเสื้อผ้า และนิ้วมือเรียวยาวที่ลูบหลังตนตลอด...

ฉมู่อวีน [ฉันแข็งซะแล้ว]

ซีโร่ [...]

ฉมู่อวีนมีอาการมึนมาก เขาอยากจับมือที่ย้วยวนนั้นไว้ แล้วพลิกตัวขึ้นคร่อมก่อนประคบริมฝีปากบาง ทำให้ใบหน้าเย็นชาของมั่วจิวสามมีอาการดีขึ้นมา ทำให้อีกฝ่ายส่งเสียงร้องที่ทำให้ใจสั่น ทำให้เขาร้อนรุ่มบ้าคลั่ง จมดิ่งลงไปในช่วงวนแห่งปรารถนาจนไม่สามารถถอนตัว...

เย๋ยมเลย แข็งยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

ทว่าฉมู่อวีนยังคงมีสติ ในสถานการณ์แบบนี้ หากเขามีความคิดแบบนั้น แม้เพียงนิดเดียว มืออันอบอุ่นของมั่วจิวเสานบนแผ่นหลังคงกลายเป็นอาวุธสังหารตน

เขารู้จักตัวละครที่ตนเองสร้างดี ฉมู่อวีนชอบมั่วจิวสามมากเท่าไร ก็รู้จักความโระคะจิตและความไม่ปกติของอีกฝ่ายมากเท่านั้น

ดังนั้นคืนนี้ เขาทำได้เพียงอดทนต่อไป

ไม่รู้ว่ามั่วจิวเสางใจหรือไม่ ทุกครั้งที่ฉมู่อวีนระงับอาการได้แล้ว มือของมั่วจิวเสาก็จะไปสัมผัสตรงที่ไม่ควรสัมผัส ทำให้ฉมู่อวีนมีอาการอีกครั้ง

ดังนั้นเขาจึงนอนไม่หลับ เพื่อเป็นการเบี่ยงเบนความสนใจ ก็เลยคุยกับซีโร่แทน

ฉมู่อวีน [ฉันว่าฉันแสดงออกชัดเจนแล้วนะ มั่วจิวเสามีทางดูไม่ออก]

ซีโร่ [นายคือคนที่รู้จักเขาดีที่สุด]

ฉู่มู่อวี่น [ตั้งนั้นฉันคิดว่าเขากำลังค่อยๆ ล่อเหยื่อให้ติดเบ็ด]

ซีโร่ [ผมไม่เข้าใจ]

ฉู่มู่อวี่นหัวเราะ [ก็แค่เด็กหนุ่มที่เพิ่งรู้จักกับความรัก จะไปสนุกอะไร การปฏิเสธสามารถหลอกล่อให้ยิ่งรู้สึกหลงใหล หมกมุ่น และทำให้หันต่อไปไม่ไหว สุดท้ายก็ทำลายข้อห้ามระหว่างพ่อลูก สิ่งที่ได้รับจึงจะเป็นเรื่องที่ไม่มีวันลืม]

จากนั้นค่อยทรยศหักหลัง ซึ่งจะเป็นการทำร้ายอย่างรุนแรงที่สุด

เมื่อคิดถึงตรงนี้ ฉู่มู่อวี่นก็ยิ้มออกมาอย่างมีแผนการในใจ [ฉันคิดผิดไป มั่วจิวเสาไม่ใช่ชายแท้แล้วก็ไม่ใช่เกย์ด้วย]

ซีโร่อดถามไม่ได้ [แล้วเป็นอะไร]

[เขาเป็นแค่...คนโรคจิต]

แวตตาของฉู่มู่อวี่นเปล่งประกาย เขามีแผนในใจแล้ว ที่จริงเขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรมาก แค่ค่อยๆ เดินตามแผนการของมั่วจิวเสา รอให้อีกฝ่ายพอใจ ถึงจะจับจุดสำคัญได้ และเมื่อถึงตอนนั้นก็จะมีโอกาสจู่โจม

ก็แค่แสดงเท่านั้นเอง เขาทำได้อยู่แล้ว

วันรุ่งขึ้น ฉู่มู่อวี่นเตรียมสวมบทบาทเด็กหนุ่มที่เพิ่งได้รู้จักกับความรัก เด็กหนุ่มที่หลงใหลในตัวบิดาจนต้องต่อสู้กับศีลธรรม...แต่ไม่นึกเลยว่ามั่วจิวเสาจะมีฐานะกะทันหัน

...

ฉู่มู่อวี่นไม่ได้เจออีกฝ่ายครึ่งเดือนกว่า ครั้นถึงคืนพระจันทร์เต็มดวง พ่อบ้านก็มาแจ้งว่า “นายน้อย ช่วงนี้มีแขกมาเยี่ยมเยียน นายน้อยอย่าออกมาข้างนอกตามอำเภอใจนะขอรับ”

แขกเหร่อ ฉู่มู่อวี่นครุ่นคิด

เขารู้เนื้อเรื่องดี ก็มีแต่เหล่าจอมมารอีกหกคนเท่านั้นที่พวกคนรับใช้จะเรียกว่าแขก

ฉู่มู่อวี่นครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วถามอย่างสนใจ [ฉันจะมีโอกาสได้เจอกับลูกชายคนอื่น ๆ ของฉันแล้วหรือ]

ซีโร่ [ผมคิดว่าคุณจะได้เจอกับภรรยา...ไม่สิ ได้เจอกับเหล่าสามีต่างหาก]
จุ่ม่อวินเงียบไปครู่หนึ่ง [ไอ้ซีโร่เนี่ย นายนี้ไม่น่ารักเลยนะ]

ทดลองอ่าน